

සන්නසා විදුෂාගේ අවසන් හමුවීම

සන්නසාට සකස් කරන්නේ ශ්‍රීලාල් සෙනෙවිරත්න

ආයුධ විසින් දෙමළ ඊළම ලබාදෙනු ඇතැයි යන සිහිනය පුපුරා විසිරී යන සිදුවීම් එකින් එක සිදුවන්නට විය. කොටිට්ටු අවනතව සිටි ජනතාව කොටි කෙරෙහි වන අතරජනියෙහි උච්චස්ථානයට පැමිණ සිටියේ ය. දෙපාර දෙවාර තබාගෙන සිටීමට ස්ථානයක් නොමැත. බඩගින්න නිවා ගැනීමට ආහාර පිඩක් නොමැත. කිසිම මොහොතක ප්‍රාණයට රැකවරණයක් නොමැත යන තත්ත්වය තුළ ජනයා හමුදාවේ පාලනය සහිත ප්‍රදේශයට යන්නට පටන් ගත්හ. පළමු වතාවට ජනයා උඩොස්සාලකට පැමිණි ඉරට්ටු මඩු ප්‍රදේශයේ මහා පරිමාණයෙන් පිටව යාමට පටන් ගත්හ. මහජනයා පිටව යාම වහාම නතර කරන ලෙස සංවිධානයේ නායකත්වය විසින් දැනුම් දෙනු ලැබිණි. ඒ වෙනුවෙන් දේශ පාලන අංශයේ සටන්කාමීන් වහාම පිටත් කළේය. කුමන අන්දමේ වචන භාවිතා කර විශ්වාසය ඇති කරමින් ජනයා නතර කළ හැකිද යන්න කිසිවෙකුටවත් නොතේරුණ දෙයක් විය.

මහජනතාව වෙනුවෙන් සටන් කරන්නේ මහජනයාට ඇපයට තබා ගෙනද? එසේ නම් මෙය කවුරුන් ආරක්ෂා කරගැනීම සඳහා වන අරගලයක් ද? යනාදී ප්‍රශ්න සඳහා වන පිළිතුරු ඉතාමත් බියකරු ලෙසින් දැස් ඉදිරිපිට මතු විය. සටන්කාමී සහෝදරයෙක් මා සමඟ රහසිගතව මෙසේ කීවේය. "තමිලිනියකදීකේ, මිනිස්සු අපිව තල්ලු කරලා වට්ටලා දාලා යන්න පටන් ඇරඹෙන. තවදුරටත් බාධා කෙරුවොත් ගුටි දීලා වට්ටලා යන්න ඉඩ තියනවා. යන කෙනෙක් ගිනි පණ බේරාගෙන හිරිපු දෙන්න කියලා මං කරවාගෙන හිරිපා." එම සටන්කාමියාගේ හැඟීම මගේත් බොහෝ අරගලකරුවන්ගේත් හැඟීම විය. එහෙත් මම එම සොයුරාට කිසිවක් නොපවසා නිහඬව උන්නෙමි.

හමුදාව සුදන්දිපුරම් දක්වා ඉදිරියට යාමට පටන් ගත්හ. එහි සිටි ජනතාවට හමුදා ප්‍රදේශයට නොයන මෙන් ද ඉරණප්පාලෙ ප්‍රදේශයට යන මෙන් ද සංවිධානය දැනුම් දුන්නේය. දහවල් කාලය පුරාම සිදු කෙරුණු පුහාර හේතුවෙන් ජනයා තුවාල සමඟින් ද, මරණයට පත් වෙමින්ද, අධිකාරී අවතැන් වෙමින් ද උන්නේය. සංවිධානයෙහි බොහෝ අංශ ස්ථාපිත කර තිබුණේ සුදන්දිපුරම් ප්‍රදේශයේ ය. සුදන්දිපුරම් පාසල පිහිටි ප්‍රදේශයේ පුහාරක බලඇණි සටන්කාමීහු ස්ථානගතව උන්න.

අපේ අංශයට අයත් සහෝදරයන් තිදෙනෙකු සහ සහෝදරයන් තිදෙනෙකු සමඟ මම ජනාවාස ප්‍රදේශයේ උන්නෙමි. ජනයාගෙන් බොහෝ පිරිසක් ඒ වන විට එම ප්‍රදේශයෙන් පිටව ගොස්ය. ඉතාමත් සුළු සංඛ්‍යාවක් වූ ඉතිරි පවුල් ද එම ස්ථානයෙන් පිටව යාමට. සුදුනම්ව උන්නේය. රාත්‍රියේ ප්‍රා සඳ එළියේ ජනයා වෙල් මැදින් ගමන් කරමින් සිටිනු දක්නට ලැබිණි. උඩොස්සාලකට ප්‍රදේශයෙහි කොටිගේ ඉන්ධන ගබඩාවක් පුපුරා ගිනිගෙන ගිනිදැල් අහසට නැඟෙමින් තිබුණි. එම මොහොතේ පුදුමාකාර දෙයක් ලෙසින් වෙඩි හඬ නොඇසීම විශ්මය ජනක දෙයක් විය. එම වාතාවරණය තුළ නිහඬත් වය මහත් හයංකාර විය. සුදන්දරපුරම් පාසලේ වැට අසලට ඒ කුමන මොහොතක හෝ ඇවිළී යා හැකි යුද ගැටුමකට සුදුනම්ව සටන්කාමීහු උන්න. එහි මාලකී බලඇණියේ සටන්කාමී සහෝදරයන් සමඟ සෙන්නපි විදුෂා ද උන්නාය. ඇය සමඟ කතා බහ කර තොරතුරු හුවමාරු කරගැනීමට මම එම ස්ථානයට ගියෙමි.

ඉතා දැඩි ලෙසින් විත්ත පීඩාවට පත්ව සිටි විදුෂා අක්කා මා දුටු වහාම හඬා වැලපෙන්නට වූවාය. "සංවිධානය ගැන සිතන කොටත් ලැප්පයි. මේ නංගිලා අහන ප්‍රශ්නවලට මගේ ප්‍රා පිළිතුරු නෑ." යනුවෙන් ඇය වෙන කිසිදු නොවන අයුරින් සිත් බිදුණු කලකිරීමෙන් පැවසුවාය. "මිනිස්සු දැන් වෙන කරන්න දෙයක් නැති නිසා ආම් එක ඉන්න පැත්තට යනවා. එහෙම යන මිනිස්සුන්ගේ දණහිසෙන් පහළට වෙඩි තියන්න කියලා සංවිධානය කියනවා. අනේ, දෙවියනේ, මිනිස්සුන්ට වෙඩි තියපත් කියලා මම මොන හිතකින් ද අණ දෙන්නේ. එහෙම තිබිලත් මම කීප දෙනෙකුට කිව්වා සංවිධානේ මෙහෙමයි කියන්නේ කියලා. එතකොට ඒ ඇය අහනවා "කොහොමද අක්කේ, අපි අපේ අම්මා තාත්තාට, අක්කලා, මල්ලිලාට වෙඩි තියන්නේ?" කියලා. මීට වැඩිය හොඳයි අපි අපිට වෙඩි තියාගෙන මැරෙන එක කියලා අඬනවා. ඒක ඇත්තෙන්ම බං. මේ වගේ නින්දිත වැඩක් කරන්න වෙන තත්වට සංවිධානේ පත්වුණා නේ" යැයි පවසා හැඬුවාය. එදින ඇයගේ විත්ත පීඩාවෙන් යුතු දර්ශනය තවමත් මගේ දැස් ඉදිරිපිට වෙයි. මම ඇය සමඟ කතාබහ කර පිටව යද්දී සිත ගත දෙකම හිරිවැටීමට ලක්ව තිබුණි.

විදුෂා අක්කාගෙන් වෝකි ටෝකි යන්නුය

ක් ඉල්ලා ගත් මම එය මා සමඟ පැමිණි සටන්කාමී සහෝදරයෙකු අතට දුන්නෙමි. විශාල වෙල් යායක් පසු කරමින් අප නැවතත් සුදන්දරපුරම් හන්දියට පැමිණිය යුතු විය. පරිසරයේ පැවැති නිහඬතාව හමුදාව සෑම තැනම සැඟව සිටීමට ඉඩ ඇත යන සැකය ඇති කළේය. අප කණ් ඩායම් දෙකකට බෙදී ගමන් කිරීම වඩාත් හුවණට හුරුයැයි මම සිතුවෙමි. වෙල් යාය මැදදෙන් ගමන් කරමින් සිටියදී වෝකි ටෝකි උපකරණයෙන් සටන්කාමී සහෝදරයාට ඇමතුවෙමි. එවිට කොහේ සිට හෝ තුවක්කු උන්ඩයක් හඬ දී ගෙන ඇවිත් මම අසුන් ගෙන සිටි වෙළෙහි නියරේ වරුණේය. හමුදාව අප ආසන්නයේ සිටින බව අවබෝධ විය. පෙරමුණෙහි සිටින පුහාරක බලඇණිවලට නොපෙනන ලෙසින් රහසිගතව හමුදාව පිටුපසින් ගමන් කර ඇති බව මම අනුමාන කළෙමි. මේ වන විට මා සමඟ පැමිණි සටන්කාමී සහෝදරයා සමඟ වෝකි ටෝකි සම්බන්ධතාවය ඇණ හිට තිබුණේය. එහෙයින් මඳක් උස් හඬින් "මල්ලි" යැයි අඬ ගැසුවෙමි. කෙසේ හෝ ඔවුන් සොයා ගැනීම සඳහා අපි ඔවුන් ගිය දිනාවට ගමන් කරන්නට වූවෙමු.

ටික දුරක් යද්දී නොසැලෙන සෙවනැලි දෙකක් මගේ නිරීක්ෂණයට ලක් විය. ඔවුන් අප සමඟ පැමිණි සටන්කාමී සහෝදරයෝ විය හැකිය යන සිතුවීමට මම එම සෙවනැලි දෙක කරා යාමට පටන් ගත්තෙමි. "අක්කා, ඒ පැත්තට යන්න එපා" යැයි කියමින් මා සොයා ගිය සටන්කාමී සහෝදරයන්ගෙන් එක් අයෙක් මාව නතර කර මාව පිටුපසට අදින්නට වූයේය. සියලු දෙනාම මඳ දුරක් දුවගෙන ඇවිත් එකට එක්රැස් වූ පසුව "අක්කේ, එතැන ආම් එක තමයි ඉන්නේ. මිනිස්සු ආම් එක ඉන්න පැත්තට යනවා වගේ. ඒක තමයි ආම් එක කරවාගෙන ඉන්නේ. අපිත් ප්‍රාලට ගිනින් ඒකයි ගියාට කියන්න එපාවේ." යැයි කීවේය. එයට පසුව මම විදුෂා අක්කාට තත්ත්වය පැහැදිලි කර මගේ භාරයේ වූ තුවාල ලද සටන්කාමීන්ව රැගෙන යාමට උත්සාහ කළෙමි. අළුයම වන විට සුන්දරපුරම් ප්‍රදේශය මුළුමනින්ම හමුදාව අත්පත් කරගෙන තිබුණි. සංවිධානය බලාපොරොත්තු වූ අයුරින් එදින පහරදීමක් මඟින් හමුදාවේ ඉදිරියට ඒම නතර කළ නොහැකි විය.

පුදුකුඩියිරිප්පුවේ, ඉරණොප්පාලෙ, ආන න්දපුරම් යන ප්‍රදේශ ජනයාගෙන් පිරී ගොස්

තිබුණි. පුදුකුඩියිරිප්පු හරහා යන මුලතිව් ප්‍රධාන මාවතේ වල්ලිපුරම් ප්‍රදේශයේ පාර කරා වල්ලු වන කාලතුවක්කු පුහාර හේතුවෙන් අවතැන්ව යන ජනයාගේ ලෑන්ඩ් මාස්ටර්, ට්‍රැක්ටර් ආදී වාහන භාණ්ඩ පත්විය. ගේදොර භාවිතා කරන බඩුත්, මිනිස් සිරුරුත්, සතුන්ගේ සිරුරුත් පාර දිගට විසිරී තිබුණි. එම ප්‍රදේශය පුරාම පැවතියේ දුර්ගන්ධයකි. ජනයා සුදන්දරපුරම්හි සිට ඉරණොප්පාලෙ ප්‍රදේශයට ප්‍රභාවීමට දේවිපුරම් කැලෑ පාර භාවිතා කළේය. කොටි සංවිධානයේ වැදගත් මුහුදු කොටි මධ්‍යස්ථානය, කාලතුවක්කු ස්ථානය පිහිටා තිබූ හෙයින් ලංකා හමුදාවේ ගුවන් පුහාර අතොරක් නැතිව එම ප්‍රදේශයට වල්ලු විය. මමත් මා සමඟ පැමිණි සටන්කාමීයෙකුත් එවැනි පුහාරයකින් බේරුණේ අනුභවයෙනි.

ඉරණොප්පාලෙ ප්‍රදේශයේ පිහිටි වෛද්‍ය කඳවුරකදී සෙන්නපි විදුෂාව නැවතත් හමුවුවෙමි. දීර්ඝ දින ගණනකට පසුව තමන් නායකතුමාව හමුවී පැමිණි බව ඇය පැවසුවාය. මේ අර්බුධකාරී වාතාවරණය තුළ නායකතුමා කොහේ සිටිනවා විය හැකි දැයි මම සිතන්නට වූවෙමි. එහෙත් මම එම පැනය ඇසුවේ නැත. නායකතුමා සිටින තැන පිළිබඳව භාරා ඇවිස්සීමේ පුරුද්දක් සටන්කාමීන් තුළ තිබුණේ නැත.

"සටන් පුහුණුව තියන විසිපන්දහසක පිරිසකුයි කාලතුවක්කු උණ්ඩයි තිබුණොත් විතරයි නැවතත් කිලිනොච්චිය අල්ලන්න පුළුවන්" යැයි නායකතුමා පැවසූ බව විදුෂා කීවේ හැඟීමකින් තොරව හඬකින්ය. "පොට්ටුඅම්මාගේ කියන දේවල් ඇහුවම පිස්සු හැදෙනවා. එයා ගැන මගේ තිබුණු සුළු ගෞරවයත් නැතිවෙලා ගියා. තත්ත්වය තේරුම් නොගෙන කතා කරනවා."

එයට අමතරව කිසිවක් කතා කිරීමට නොහැකිව ඇය නිහඬව උන්නාය. මිනිසුන් විදින දුෂ්කරතාවන් සහ බියකරු වේදනාවන් ඇයගේ සිත තුළ ද ඇති කර ඇති බව තේරුම් ගැනීමට හැකි විය. නින්දක් නොලැබීම හේතුවෙන් ගිනිගත් සේ පෙනෙන රත් පැහැ දැස්වල කඳුළු සහිතව ඇය "මිනිස්සු පව් අනේ" යැයි පවසා සුසුමක් හෙළුවාය. එම විපරිත වාතාවරණය විස්තර කිරීම ඉතාමත් අසීරුය. එය ඇය සහ මා අතර වූ අවසන් හමුවීම විය.

RESIDENTIAL DESIGNS, PERMITS DRAWINGS
RANJ DESIGN & DRAFTING SERVICES
RANJITH WANNINAYAKE

- FREE ADVICES
- PLANS--SINGLE/DOUBLE STOREY/ EXTENSIONS/DECKS/CARPORTS
- PLANNING PERMIT DRAWINGS
- BUILDING PERMIT DRAWINGS

REGISTERED Building Practitioner

3/19 Balmain Court, Lalor 3075
Tel: 0430 066 241 Email: designrake@gmail.com

ජය මාවතේ
සිමේ ඉතිහාසය

සැබෑ ඉවන්විදුලි අත්දැකීම

කුම සෙනෙවිරත්න
උදාසන 7 සිට 8 දක්වා
92.3FM
ඔස්සේ

2017 NEMBC AWARDS
FINALIST
Innovative Program of the Year
Shanidaa Saadaya
3222 92.3 FM

www.shanidaa.com